

ת"פ 3846/09 - מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3846-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' פלוני

בפני: כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים

ע"י ב"כ עו"ד דפנה אברמוביץ'

נגד

פלוני

המאשימה

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ארנון איתן

(לבקשת ב"כ הנאשם, גירסה שאינה בדלתיים סגורות)

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב אישום זה.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות כדלקמן: מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); מעשה מגונה בקטין, לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק העונשין (מספר עבירות); מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין (מספר עבירות).

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם עבד בתקופה הרלוונטית כאחראי תפעול של חוות רכיבה טיפולית ----- (להלן: "החוזה"), ובתאריך 1.12.2008 הפך למנהל החווה. החל מחודש יוני 2008, עבדה במקום ---, ילידת 1990 (להלן: "המתלוננת") כמזכירה, תחת פיקוחו ומרותו של הנאשם. כתב האישום מפרט מספר אירועים בהם ביצע הנאשם מעשים מגונים במתלוננת:

- כשבועיים לאחר תחילת עבודתה של המתלוננת בחווה, בזמן שנסעה עם הנאשם ברכב מאזור ----- אל החווה, הכניס הנאשם את ידו מתחת לחולצתה, ונגע בגבה ובחזה. בהמשך, ניסה הנאשם להכניס את ידו אל תוך מכנסיה ותחתוניה מאחור. הנאשם חדל ממעשיו לאחר שהמתלוננת נעה באי נוחות. לאחר ששבו לחווה, נכנסה המתלוננת למשרד בו שהה הנאשם, אשר החל למשש את רגליה משוקיה ועד לישבנה. הנאשם חדל ממעשיו לאחר שעוברים ושבים נכנסו למשרד.

- במהלך חודש אוגוסט 2008, בעת שהמתלוננת והנאשם שהו בברכה עם ילדי קייטנה של החווה, הכניס הנאשם את ידו מתחת לחולצת המתלוננת וצבט אותה. בהמשך, הכניס הנאשם את ראשה מתחת למים ונצמד אליה מאחור, תוך חיכוך גופו בגופה.
- בסמוך למתואר לעיל, בחווה, הצמיד הנאשם את המתלוננת לרכב, הרים את חולצתה ונגע בבטנה. בהמשך, לאחר שנכנסו למשרד, הרים הנאשם את חולצתה של המתלוננת, ליקק את שדיה, והוריד את ידו אל עבר מפשעתה. המתלוננת הזיזה את ידו, אך הנאשם שב וניסה לגעת במפשעתה.
- בסמוך למתואר לעיל, בחווה, צבט הנאשם את המתלוננת תוך שאמר לה: "בא לי לאכול אותך". בהמשך, ליקק הנאשם את צווארה של המתלוננת, החדיר את לשונו לאוזנה ואמר לה: "בא לי לאנוס אותך".
- במהלך חודש יוני 2008, הניח הנאשם את ידה של המתלוננת על גבי מכנסיו, מעל לאיבר מינו, תוך שחיכוך את ידה עליו.
- במהלך חודש יוני 2008, הסיע הנאשם את המתלוננת לביתה, לבקשת בעל החווה. במהלך הנסיעה, צבט הנאשם את המתלוננת בחזה, עצר את הרכב בשדה חשוך, נגע בחזה של המתלוננת, הרים את חולצתה וחזייתה, וליקק את שדיה. בנסיבות אלה, נשך הנאשם את פטמתה של המתלוננת, הוריד בכוח את מכנסיה ונגע באיבר מינה מעל תחתוניה. בהמשך, פתח הנאשם את רוכסן מכנסיו, אחז את ידי המתלוננת בחוזקה וקירבן אל איבר מינו, תוך בקשה שתיגע בו. המתלוננת משכה את ידה.
- במהלך חודש ספטמבר 2008, ביקשה המתלוננת מהנאשם שיחדול ממעשיו. בערבו של יום זה, הכניס הנאשם את ידיו מתחת לחולצת המתלוננת, ונגע בבטנה. לאחר מכן, לבקשת הנאשם, נכנסה המתלוננת למשרד, שם הכניסה הנאשם לחדר שירותים, הצמידה בכוח לקיר, אחז ברגלה וכרך אותה סביב גופו. הנאשם החל להתחכך במתלוננת תוך שהוא מעלה ומוריד את גופה.
- במהלך חודש דצמבר 2008, במשרד בחווה, אמר הנאשם למתלוננת: "בואי נתעלל בך". לאחר מכן, הרים את חולצתה, נגע בבטנה ובשדיה מעל חזייתה, התיישב עליה והתחכך בה.
- החל מחודש יוני 2008, במספר מקרים רב, נהג הנאשם לצבט את המתלוננת באזורים שונים בגופה, למשש את רגליה, ללקק את צווארה, להכניס את לשונו לפיה, לאוזנה ולנשקה. בנוסף, נהג הנאשם לומר למתלוננת שהוא רואה כי הכאב גורם לה להנאה, והציע שיקשור אותה לעץ ויצליף בה בשוט.

2. הנאשם טען בתגובתו לכתב האישום, כי קיים מגעים בעלי אופי מיני בהסכמת המתלוננת ולעיתים אף ביוזמתה. בנוסף, כפר בכך ששימש אחראי על תפקוד החווה וכן ששימש, החל משלב מסוים, כמנהלה. לפיכך, נשמעו ראיות.

במסגרת פרשת התביעה, העידו המתלוננת, מנהל החווה - א' -----, עובדות בחווה - א' -----, ט' ----, וק' -----, בנוסף, העידו שתי קרובות משפחה של המתלוננת, אשר שמעו ממנה פרטים לגבי האירועים - י' ----- וי' -----, וכן העיד חוקר המשטרה קרלוס חיון. המאשימה הגישה מספר מסמכים, ובהם הודעות הנאשם תחת אזהרה.

במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשם, עובדת בחווה - כ' -----, ומטפלת במוסד "רטורנו" - ש' -----.

המאשימה בסיכומיה, עתרה להרשעת הנאשם בעבירות מעשים מגונים, אך לא בעבירות מעשים מגונים תוך ניצול יחסי מרות, שכן לא הובאו די ראיות להוכחת יחסי מרות בין הנאשם לבין המתלוננת (סעיף 12 לסיכומי המאשימה). בנוסף, אף לגבי חלק מסוים מהאירועים, טענה המאשימה בסיכומיה כי אין להרשיע את הנאשם, שכן לא הוצגו ראיות לגביהם (סעיפים 5,6,8 ו-9 לסיכומי המאשימה).

לאחר עיון מעמיק בכל חומר הראיות, אני מקבל את עתירת המאשימה לגבי רכיבים אלה, שכן לא הוצגו ראיות לביסוס יחסי המרות שיוחסו לנאשם, זאת מעבר לספק סביר ואף יותר מכך, ולפיכך - אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירות מעשים מגונים תוך יחסי מרות, לפי סעיפים 348(ד)(1) ו-348(ה) לחוק העונשין.

בהתאם, הדיון שלהלן יעסוק בעבירות מעשים מגונים לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

דיון והכרעה

3. הנאשם הודה כי היו יחסים אינטימיים בינו ובין המתלוננת, אולם טען שאלה נעשו בהסכמתה

במסגרת יחסים זוגיים, תוך שהמתלוננת אף תיארה באוזניו פנטזיות שונות (עמ' 7 לפרוט').

המאשימה טענה, כי המתלוננת התנגדה למעשי הנאשם, בין אם בהתנהגות ובין אם בשתיקה בשל קיפאון ופחד מפניו, אך הנאשם ביצע בה מעשים מגונים בניגוד לרצונה.

4. עדות המתלוננת, אשר פירטה בעדותה חלק משמעותי מהמקרים שיוחסו לנאשם בכתב האישום, מהווה את הבסיס לראיות המאשימה, כאשר הראיות הנוספות נועדו לחזק עדות זו. למעשה, עדי התביעה האחרים לא העידו שהיו עדים למעשים. לפיכך, יש לבחון תחילה את משקל עדות המתלוננת, ולבחון את הראיות הנוספות בהתאם לקביעה של עוצמת בסיס זה.

5. המתלוננת העידה באופן מהוסס, תוך צורך בריענון רב של זיכרונה מתוך הודעותיה במשטרה. יודגש שאף לאחר הקראת חלקים מהודעתה במשטרה, הגיבה המתלוננת כי איננה זוכרת (ראו לדוגמא עמ' 22, ש-27, עמ' 23, ש-28 לפרוט'). ניתן לקבל עדות מסוג זה ולייחס לה משקל משמעותי, בשל חלוק

זמן ניכר מעת ביצוע העבירות, וכן בהתחשב באופי עבירות המין, אולם אף בהינתן תשומת הלב לכך - לא ניתן לתת משקל רב לעדות המתלוננת במקרה הנדון: המתלוננת גילתה בעדותה בלבול, אשר בא לידי ביטוי באי דיוקים ואף בסתירות, בין גרסתה בבית המשפט לראיות שונות שהציגה המאשימה. סתירות אלה התחזקו לנוכח ראיות ההגנה, כפי שיפורט להלן.

מדובר במתלוננת צעירה, בת כ-18 שנים בעת המעשים, אשר גדלה בבית דתי חרדי, נהגה תחילה תחת כללי התנהגות הקובעים "שמירת נגיעה" (עמ' 71, ש- 3-4 לפרוט'), וזו היתה לה התנסות מינית ראשונה (עמ' 34 ש- 31 עד עמ' 35 ש-1 לפרוט'). מבלי לקבוע, בשלב זה, האם אכן התרחשו פרטי המעשים עליהם העידה המתלוננת בבית המשפט, והאם בוצעו בהסכמה, ניתן לקבוע כי המתלוננת חשה מבוכה ובלבול לנוכח אופי המגעים עם הנאשם. קרובת משפחתה של המתלוננת, י' ----, העידה על התרשמותה מהמתלוננת, בעת שתיארה באוזניה את חוויותיה עם הנאשם: **"מבולבלת. אני חושבת שבעיקר היא היתה מבולבלת ומאד נבוכה. יותר אבל מבולבלת"** (עמ' 92, ש- 4 לפרוט').

אותה עדה, פסיכולוגית שיקומית במקצועה, העידה על הבלבול שאחז במתלוננת: **"אני זוכרת שכל התפיסה שלה של המיניות הרגשית שהיא מאד מבולבלת, שזה קשור לאלימות, איך זה צריך להיות. הרגשית שהיא באיזה שהוא בלבול מאד גדול"** (עמ' 95, ש- 1-2 לפרוט'). ראו עוד לענין זה, את הדיון בבקשות המתלוננת מהנאשם לנקוט באלימות במהלך יחסיהם).

מדובר בהתרשמות התואמת את התרשמותי מעדות המתלוננת בבית המשפט, כעדה מבולבלת, הנבוכה מתיאור המעשים, תוך קושי בהגדרה ברורה של חלק מהם, וכן של יחסה שלה כלפיהם, זאת בשונה ממתלוננת הפגועה וכואבת מעשים אשר נעשו בניגוד לרצונה. הדברים ניכרו באופן עדותה בבית המשפט, בעדות לא עקבית, וטכנית למדי, נטולת סממני התרגשות. דוגמא לבלבול ולחוסר החלטיות המתלוננת, האם הדברים נעשו בהסכמתה אם לאו, ניתן לראות באופן התבטאותה בתלונתה במשטרה, אליה הופנתה במהלך עדותה בבית המשפט (עמ' 37, ש- 7 לפרוט'): **"הוא עצר והתחיל לנגוע לי בחזה והרים לי את החולצה ואת החזייה והתחיל ללקק לי והרגשתי שהסיטואציה לא מתאימה לי..."** (ת/8, ש- 54-55). המתלוננת לא ציינה שהדברים נעשו בניגוד להסכמתה, ואף לא הביעה כל תחושה של אי-הסכמה עד לשלב בו החל הנאשם ללקק. בשלב זה, המתלוננת בחרה להשתמש במילים "שהסיטואציה לא מתאימה לי". המתלוננת לא לקתה בהלם, בשתיקה או בקיפאון, אלא בשלב זה ביקשה מהנאשם שיכאיב לה (ת/8, ש- 55-56). דוגמא זו מעידה על התרשמותי מהספק המלווה ככל הנראה אף את המתלוננת, לגבי אי הסכמתה למעשים. דוגמא נוספת היא אישור המתלוננת שביקשה מהנאשם להכותה באמצעות שוטים רטובים (ראו סעיפים 6,7, ו-11 להלן). עוד ניתן ללמוד מדוגמא זו, על המשקל שיש לייחס לחלק מהנמקות המתלוננת והמאשימה, לאי-הבעת חוסר ההסכמה מצד המתלוננת:

א. נימוק של פחד מפני הנאשם, בעת היותם לבדם בשדה פתוח (עמ' 37, ש-31 לפרוט') - לא ברור כיצד בקשה להכאיב, באותה סיטואציה מינית בה הנאשם והמתלוננת נמצאים לבדם, מתיישבת עם פחד מפני הנאשם (ראו פרוט לגבי סוגיה זו, לרבות סתירות בדברי המתלוננת, בסעיף 10 להלן).

ב. נימוק לפיו אירוע התרחש ברכב בו נהג מנהל החווה א', הקרוב אל הנאשם - חומר הראיות תומך

בגרסתו של הנאשם, לפיו מדובר בנסיעה שהתרחשה ברכב בו נהג חבר אחר של הנאשם ולא מנהל החווה (ראו פרוט בסעיף 9 להלן).

6. בהמשך לאמור לעיל, ובאופן דומה המחזק את האמור, העידה המתלוננת על "יותר מעשרה

מקרים" (עמ' 30 ש- 28 לפרוט') של מעשים מיניים אשר בוצעו בה על ידי הנאשם, ואולם רק לגבי אחד מהם טענה שביקשה ממנו כי יפסיק. תחילה, בחרה לציין אירוע של נשיקה בניגוד לרצונה (עמ' 34, ש- 19 לפרוט'), ובהמשך - לאחר שעומתה עם כך שלא ביקשה ממנו להפסיק באירוע זה (עמ' 35, ש- 7-8 לפרוט') - העידה כי היה אירוע אחר בו ביצע בה מעשים מיניים, על אף התנגדותה (עמ' 42, ש- 22-24 לפרוט'). יודגש כי אופן עדות המתלוננת, והראיות הנוספות המכרסמות במשקל עדותה, מקשים במתן אמון לחלק מסוים של עדותה, לצד חוסר האמון שיש לתת לחלקים אחרים, כמפורט בהכרעת דין זו.

המתלוננת הסבירה בעדותה במשטרה, שלא הביעה התנגדות למעשי הנאשם, בשל העובדה שמדובר במי שהיה תחילה מדריך שלה, וכן מנהל עבודה, ואילו היא היתה חדשה במקום (ת/8, ש- 4, ש-19). כפי שהבהירה המאשימה בסיכומיה, לא עלה בידה להוכיח את יחסי המרות והכפיפות. לא ברור, האם הנאשם יכול היה להבין שהמעשים נעשו בניגוד לרצון המתלוננת, האם היה עליו להבין זאת, והאם אכן התנגדה להם או שמא מדובר ביחסים הדדיים.

כך, העידה המתלוננת כי באחד המקרים בהם צבט הנאשם את ירכה וליקק את אוזנה, אמרה לו ש"**אלוהים לא מרשה**" (עמ' 20, ש- 21-22 לפרוט'). עובדה זו מתיישבת בהחלט עם הבלבול שחווה המתלוננת בשל חינוכה החרדי, והמגע עם גבר לראשונה בחייה. אף בהמשך, כאשר הנאשם אמר למתלוננת, לכאורה, "**בא לי לאנוס אותך**" ו"**בא לי לטרוף אותך**" (עמ' 20, ש- 26-28 לפרוט'), המתלוננת לא הגיבה ולא אמרה לו דבר.

לגבי מקרה אחר, בו הצמיד הנאשם את המתלוננת לרכב בחווה ונגע בבטנה מתחת לחולצתה, המתלוננת לא אמרה לנאשם דבר. במהלך עדותה במשטרה, הבהירה שבמהלך אירוע זה "**חששתי שאנשים יראו**" (ת/8, ש- 41-43). מדובר בדרך התייחסות מתלוננת בתלונתה, לאירוע בו בוצעו בה, לכאורה, מעשים מגונים בכח. במהלך עדותה בבית המשפט, הסבירה שוב המתלוננת שהתביישה (עמ' 36, ש- 26 לפרוט'), ולא ציינה שמדובר במעשים אשר נעשו בניגוד להסכמתה.

אף עדות התביעה, אשר העידו על דברי המתלוננת באוזניהן, מחזקות את העובדה שבזמן האירועים, המתלוננת לא גילתה כל התנגדות למעשי הנאשם, ולכל היותר חשה במבוכה מהסיטואציה המינית. עדת התביעה ק' ----, אשר שימשה מנהלת מקצועית של החווה, שמעה מפי המתלוננת על האירועים בשיחה, לאחריה פעלה באופן שהביא, בסופו של דבר, לפיטורי הנאשם מהחווה ולחקירת משטרה. כפי שהעידה: "**שאלתי אותה למה לא סיפרת לי, אני רואה אותה שלוש פעמים בשבוע, אנו מדברים ומחברות רגשית, היא אמרה לי 'לא חשבתי שמשו לא בסדר עד לנקודה הזו כי ש' דואג לי כל הזמן, שומר עלי, דואג לי'... לא חשבתי שמשו לא בסדר... היא אמרה שלא נראה שמשו לא בסדר**" (עמ' 77, ש- 18-21 לפרוט').

עדת התביעה י' ----, אישרה כי לא שמעה מפי המתלוננת שהמעשים בוצעו על ידי הנאשם בכפיה, אלא מדובר בהבנה שלה את הדברים (עמ' 67 ש- 22-25, עמ' 68 ש- 15-16, עמ' 71 ש- 13-16 לפרוט').

עדת התביעה ט' -----, העידה שהמתלוננת סיפרה לה "שש' גרם לה להרגיש היא כמו אחותו הקטנה, וכל מה שהוא עושה זה לטובתה, ושהיא נהנית מזה שהוא מכאיב לה" (עמ' 60, ש- 22-20 לפרוט'. ראו עוד לענין זה, את דברי המתלוננת כי ביקשה מהנאשם שיכה אותה בשוטים רטובים, עמ' 32 ש- 16-12 לפרוט', וכן בקשתה שיכאיב לה במהלך אחד האירועים, עמ' 32, ש- 30 לפרוט'). במהלך כל עדותה, לא העידה ט' כי שמעה מהמתלוננת על התנגדות כלשהי מצידה למעשי הנאשם.

אין בדברים אלה, כשלעצמם, כדי לקבוע שמדובר ביחסים בהסכמה, ואולם מדובר בנדבך חשוב ומהותי, המצטרף לראיות נוספות ולהתרשמות מהמתלוננת, כמפורט בהכרעת הדין.

7. עדת התביעה ט' ----, העידה ותיארה, כי לדברי המתלוננת באוזניה, חלק ממעשי הנאשם נעשו אף בפומבי, למול אנשים אחרים בחווה (עמ' 61, ש- 4 לפרוט'). עצם העובדה שהמעשים נעשו בפומבי, תומכת בכך שמדובר ביחסים בהסכמה, ובנוסף - עדות תביעה זו, מחזקת את עדותה של כ' ----- (להלן: "כ'"), אשר שימשה מדריכה בחווה, והעידה כעדת הגנה. כ' העידה על היכרות קרובה עם המתלוננת והנאשם (עמ' 116, ש- 20, ש- 26-27 לפרוט'), ותיארה את אופי הקשר ביניהם:

"זה היה מאוד של חיבה, מגע, משחקים, התעסקויות אחד עם השני, גם בדיבור וגם פיזי, נגיעות, ליטופים, צ'פחות, היה את הענין של המשחק עם שוטים רטובים כמו שח' הגדירה את זה... שיחקו כזה, דיבורים לא נקיים... מה שאני ראיתי התחבקויות, ליטופים, הם לא התנשקו לי מול העיניים, הם כן התגפפו. ש. מבחינתך זה נתפס לאורך כל הדרך כאיזה קשר משותף בין השניים.

ת. כן.

ש. האם ראית משהו חריג בקשר בין השניים האלה.

ת. לא.

(עמ' 117, ש- 16-1 לפרוט').

בנוסף, העידה כ' לגבי אירועים על הספה, עליהם התלוננה המתלוננת: "היו קטעים שם והיו גיפופים שם גם בין ח' לש', וגם שלושתנו" (עמ' 117, ש- 23-22 לפרוט').

כ' הסבירה את האמור במזכר ת/5, לפיו אמרה לשוטר בשיחה טלפונית שלא היתה עדה לשום אירוע הנוגע לש' ולח', ש"לא היה משהו חריג, זה היה כמו בנוהל, זה הזרימה, לא קרה שם משהו, אני הייתי בהסכמה, שום דבר לא נכפה על אף אחד" (עמ' 117, ש- 31-30 לפרוט'). בהמשך הבהירה, "עכשיו יש לי מקום להגיד דברים, ואני יודעת שזה משמעותי" (עמ' 120, ש- 6 לפרוט'). התרשמתי מעדותה של כ', כעדות מהימנה אשר לא הסתירה דבר, דוגמת הקשר המיני בינה לבין המתלוננת, ענתה באופן מפורט לכל שאלה שנשאלה, לא העידה מתוך מניע כלשהו, ועדותה השתלבה בראיות נוספות.

המתלוננת בעצמה, העידה שכ' היתה חברתה בחווה, וכדבריה: "אני הרגשתי פתוחה עם כ'. סמכתי עליה"

(עמ' 41, ש- 6 לפרוט'. ראו עוד לגבי הקשר הטוב ביניהן בעמ' 39, ש- 31-32 לפרוט'). המתלוננת אף אישרה שכ' ראתה אותה ואת הנאשם מידי יום בחווה (עמ' 39, ש- 28-30 לפרוט'). יצוין, כי על אף התייחסותה לכ', ומעורבותה בחווה, כבר במהלך חקירתה הראשית, רק לאחר שב"כ הנאשם הודיע למתלוננת שכ' תעיד בבית המשפט, אישרה בחקירתה הנגדית כי קיימה יחסים מיניים איתה, בתקופת עבודתן בחווה (עמ' 39, ש- 9 ואילך לפרוט').

כל הפרטים האמורים, מחזקים את משקל עדותה של כ'.

8. המתלוננת סיפרה על האירועים לק'----, המנהלת המקצועית של החווה, אשר העבירה את הדברים לגורמי רווחה, שעדכנו את המשטרה (עמ' 31, ש- 15-20 לפרוט'). המתלוננת זומנה למתן עדות במשטרה, במהלכה תיארה את מערכת היחסים עם הנאשם, תוך שימוש במילים שאינן משקפות מערכת יחסים של כפיה מצד הנאשם, אלא מערכת יחסים הדדית. כך, בהתייחסה לאירוע בו הנאשם נגע בבטנה, ציינה המתלוננת שחששה כי אנשים שהיו בחווה יראו זאת (ת/8, ש- 40-43). המתלוננת פירטה חשש זה, אך לא ציינה התייחסות אחרת לאירוע, כגון אי-הסכמה או פחד מפני הנאשם. בהמשך, תיארה המתלוננת אירוע בו הנאשם הסיעה לביתה, עצר את הרכב בשדה, הרים את חולצתה ואת החזיה, **"והתחיל ללקק לי והרגשתי שהסיטואציה לא מתאימה לי והוא עושה את זה מכיוון של ההנאה וזאת היתה פעם ראשונה שביקשתי שיכאיב לי..."** (ת/8, ש- 55-56). תיאור הדברים באופן זה, אינו עולה בקנה אחד עם מתלוננת אשר נעשים בה מעשים מגונים בניגוד לרצונה (ראו עוד בהמשך, דיון לגבי אירוע זה).

לבסוף, העידה המתלוננת על הגעתה של כ' לחווה: **"ב- 01/09 הגיע אלינו בת שירות ואז הרשתי שהוא יעבור ממני אליה והיו ביניהם דברים והוא עזב אותי לגמרי"** (ת/8, ש- 62-63). אופן התנסחות המתלוננת, מעיד על אופי היחסים בינה לבין הנאשם, כיחסים הדדיים, ברצון ובהסכמה: המתלוננת "הרשתה" לנאשם "לעבור" לכ', והוא "עזב אותה לגמרי". המתלוננת ביקשה להסביר אמירה זו בטעויות שנעשו בעת כתיבת עדותה, אך ענתה לשאלת בית המשפט כי "עברה" על הודעה במשטרה, ואף חתמה על כל עמוד בה (עמ' 41, ש- 23-28 לפרוט').

9. המתלוננת העידה בבית המשפט, כי מעשי הנאשם נעשו בניגוד להסכמתה, אך הסבריה לגבי אופן תגובתה למעשים, בנסיבות המקרה, דורשים מתן אמון מלא בעדותה. ניתוח עדות המתלוננת ביחס לתיאור המקרים, מעלה כשלעצמו, וודאי בצרף כל המפורט לעיל, לא מעט ספקות לגבי גרסת המתלוננת.

המתלוננת העידה על האירוע הראשון, אשר התרחש במהלך נסיעה משותפת בחזרה מ***** , ברכב בו נהג א' ----- (להלן: "א'"), אשר שימש כמנהל החווה. בהתאם לעדותה, **"א' נהג. אני ישבתי לידו. הנאשם התיישב לידי במושב אחד. במהלך הנסיעה הוא הכניס את היד מתחת לחולצה שלי, במהלך הסיטואציה היד שלו עלתה מעל החזיה... הוא ניסה לרדת לכיוון הישבן. נצמדתי לכיסא, והוזזתי לו גם את היד משם"** (עמ' 16, ש- 30 עד עמ' 17, ש- 2 לפרוט'). בהמשך תיארה כי **"היד שלו נכנסה מאחורה והגיעה לקדימה לחזה. היד הקיפה את הגוף שלי בגב עד שהגיעה לחזה"** (עמ' 29, ש- 32-33 לפרוט'). בנוסף,

תיארה ביתר פירוט, כי מדובר בישיבה שלה ושל הנאשם על אותו מושב קדמי בסמוך לנהג א', שכן המושב האחורי היה מלא בציד (עמ' 28, ש- 31-33 לפרוט').

המתלוננת הסבירה מדוע לא אמרה דבר במהלך הנסיעה: **"קפאתי בסיטואציה הזו, הוא והבוס היו חברים מאד טובים, ולהשמיע קול בסיטואציה הזו היה מאוד קשה"** (עמ' 17, ש- 11-14 לפרוט'). המתלוננת אף שבה ואישרה בחקירתה הנגדית כי א' הוא שנהג ברכב (עמ' 27, ש- 2, ש- 17-19, ש- 23-25 לפרוט'). כאמור, לגישתה של המתלוננת, העובדה שמנהל החווה נהג ברכב, והיה סמוך אליהם, השפיעה על חוסר תגובתה בעת ביצוע המעשים על ידי הנאשם.

הנאשם, אשר הודה בחקירתו במשטרה במרבית המקרים, אך טען שמדובר היה ביחסים בהסכמה ואף ביוזמת המתלוננת, התייחס בהודעתו הראשונה למקרה זה. לדבריו, **"ישבנו צפופים מאחורה"** (ת/1, ש- 112), וכן אמר **"שמתי עליה יד על הרגל והיא אמרה לי לא והזיתי את היד זה הכל"** (ת/1, ש- 100). הנאשם לא נשאל במהלך החקירה מי נהג ברכב, אך בעדותו בבית המשפט הבהיר שנהג הרכב היה חברו מ'-----, וכן שב על כך שהמתלוננת והוא ישבו במושב האחורי של הרכב, והמתלוננת ביקשה ממנו שיחדול (עמ' 103, ש- 7-14 לפרוט'). דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדות עדת התביעה י' ----, אשר העידה כי המתלוננת סיפרה לה על שאירע בסמוך להתרחשות (עמ' 64, ש- 17 לפרוט'), ופירטה כך: **"סיפרה לי שפעם אחת שהם חזרו מ-----, הם נשארו לנגלה אחרונה של ההסעה, והוא ישב איתה מאחורה והוא שלח אליה יד והתחיל לגעת בה במוותן ולגלוש"** (עמ' 64, ש- 7-9 לפרוט'). גם בהמשך, במהלך חקירתה הנגדית, ולאחר שעומתה עם כך שהמתלוננת העידה שהנאשם והיא ישבו מלפנים, שבה י' ---- על כך שהמתלוננת אמרה לה כי ישבו ברכב מאחור (עמ' 68, ש- 26-29 לפרוט').

עדת התביעה י' ----, אשר שמעה את הדברים מפי המתלוננת, העידה לגבי אותו אירוע, פרטים המחזקים אף הם את גרסת הנאשם: **"היתה נסיעה ברכב שהיא היתה עם נהג ואיתו וגם שם היא אמרה שהוא הפשיל לה את החצאית ונגע לה בחזה, בבטן. היא אמרה לו שיפסיק. היא סיפרה לי שדיברה איתו בצורה חד משמעית"** (עמ' 91, ש- 9-11 לפרוט'). יש לציין, שמכל הראיות אשר הוצגו לפני בית המשפט, עולה מקרה אחד בלבד בו יוחסו לנאשם מעשים מגונים במהלך נסיעה בה נהג אדם אחר ברכב.

עדויות אלה מחזקות את גרסת הנאשם לפיו חברו נהג ברכב, הנאשם והמתלוננת ישבו מאחור, וכן כי המתלוננת ביקשה ממנו שיפסיק (ת/1, ש- 100, 112). עדות התביעה י' וי' לא ציינו כי נהג הרכב היה א', או כי נהג הרכב היה מנהל החווה. עוד יצוין, כי א', נשאל על ידי ב"כ המאשימה לגבי נסיעה משותפת לו, למתלוננת ולנאשם, והעיד שהיו נסיעות רבות אך לא תיאר את הנסיעה הספציפית (עדויות לגבי נסיעה מאירוע ב-----, לאחר "כמה נגלות לחווה", אינה מתיישבת עם עדות המתלוננת לגבי אירוע ב----- וכן נסיעה אחת בלבד לחווה, כאשר הנאשם הגיע בסמוך לנסיעה - עמ' 16, ש- 25-30 לפרוט'). האמור לעיל מכרסם באופן משמעותי בגרסת המתלוננת, ובאופן ספציפי בטענתה כי "קפאה" בשל נוכחות מנהל החווה, חברו של הנאשם, ברכב. יודגש שהסבר זה, לגבי השתיקה באירוע הראשון שהתרחש, בעת הנסיעה המשותפת ברכב, נועד לטענת המתלוננת אף להקים את התשתית המסבירה את המשך שתיקתה, במהלך סדרת האירועים שהתרחשו בחודשים לאחר מכן.

10. המתלוננת העידה על אירוע, אשר התרחש ברכב בו הסיע אותה הנאשם מהחווה לביתה. לדבריה,

במהלך אותו אירוע עצר הנאשם את הרכב בשדה, "נגע בי בבטן ובחזה, ואז פתח לי את הרוכסן של המכנסיים והכניס את היד מעל התחתונים... לקח את היד והניח אותה על האיבר שלו באופן שהיד שלו נמצאת על היד שלי, והיד שלי על האיבר שלו... נורא פחדתי שיקרה משהו אחר שהוא תמיד דיבר עליו, לא תמיד אבל כשיצא לו להגיד לי... אם זה לאנוס אותי. ביקשתי ממנו שיכאיב לי, והוא הכאיב לי... בחזה, אני זוכרת שהוא צבט אותי בצורה חזקה" (עמ' 22, ש- 12-4 לפרוט'). המתלוננת לא סיפקה הסבר המניח את הדעת, מדוע במהלך אירוע בו הנאשם והיא נמצאו במצב מיני, תוך שהמתלוננת חששה מפני אונס, היא בחרה לבקש מהנאשם להכאיב לה, ולא לחדול ממעשיו. ההגיון והשכל הישר מורים, כי בקשה שכזו בסיטואציה האמורה, עלולה היתה להביא ליחסי מין אלימים, להחמרת המצב ולא להפסקתו. המתלוננת ביקשה להסביר בקשה זו, בכך ש"בסיטואציה בתוך שדה חשון שרק אני והוא לבד, והיד שלו גולשת לתחתונים שלי, והיד שלי על האיבר שלו, בתוך הסיטואציה הזאת, אני מסיטה את זה למשהו אחר" (עמ' 33, ש- 2-1 לפרוט'). קשה להבין כיצד בקשה להכאיב, במהלך מצב מיני, אמורה היתה להסיט את הנאשם ל"משהו אחר". נסיון נוסף של המתלוננת להסביר, כי הכירה את האופן בו הנאשם הכאיב לה בעבר בדרך של צביטות (עמ' 38 לפרוט'), אינו מניח את הדעת אף הוא, שכן לא ביקשה ממנו לצבט אותה אלא להכאיב לה, וכן בפועל נהג הנאשם בדרך שונה מצביטות.

הסברה של המתלוננת נתקל בקושי נוסף: ב"כ המאשימה הפנתה את המתלוננת לדבריה בתלונתה במשטרה, ביחס לאירוע זה (עמ' 22, ש- 25-31 לפרוט'). מהודעה זו עולה, כי המתלוננת ביקשה מהנאשם שיכאיב לה, בתחילת המגעים באירוע, בטרם נגעו באיברי המין, וכן שבקשתה נענתה בדרך של הגברת המגעים, כדלקמן: "הוא עצר והתחיל לנגוע לי בחזה, והרים לי את החולצה ואת החזייה והתחיל ללקק לי והרגשתי שהסיטואציה לא מתאימה לי והוא עושה את זה מכיוון של ההנאה וזאת היתה פעם ראשונה שביקשתי שיכאיב לי... ואז הוא נשך אותי בפיטמה ואז בכוח הוריד לי את המכנסיים ואמר לי שזה מפריע לו ומעל התחתונים נגע בדגדגן ואז הוא פתח את רוכסן המכנסיים שלו ולקח את היד שלי ואמר שרוצה שאגע באיבר מינו וזה היה בכוח ואני לקחתי את היד שלי ממנו" (ת/8, ש- 54-59). דברים אלה מבהירים כי אותה סיטואציה של נגיעות באיברי מין, אשר המתלוננת טענה בבית המשפט שהביאה אותה לבקש מהנאשם להכאיב לה בשל חששה שהדבר יביא לאונס, אירעה רק בעקבות בקשתה ממנו להכאיב לה, לאחר שנגע בחזה שלה.

11. נושא הבקשה להכאיב, עלה במהלך עדות המתלוננת בהקשר אחר, כאשר העידה שהנאשם אמר לה "שהוא רוצה לקשור אותי לעץ ולהצליף בי בשוטים... אמרתי לו ממש לא. והיו פעמים שלא התייחסתי" (עמ' 22, ש- 21-24 לפרוט'). במהלך חקירתה הנגדית, רק לאחר שב"כ הנאשם הבהיר למתלוננת, כי ישנם עדים שיעידו על כך שנושא הכאתה על ידי הנאשם באמצעות שוטים רטובים עלה על ידה, הודתה המתלוננת: "כן עניין של שוטים רטובים עלה ממני" (עמ' 32, ש- 11-16, ש- 22-23 לפרוט'). המתלוננת אף לא ניסתה לספק הסבר כלשהו לאמירה זו, דוגמת האמור לעיל. הדבר עולה בגדר אותו קו בו נקטה המתלוננת, של חוסר התנגדות או אמירה שוללת, לגבי מעשי הנאשם, ואף צידוד בהם.

קושי נוסף העולה בנושא זה, נובע מעדותה של עדת התביעה ק' -----, אשר העידה ששמעה מהמתלוננת כי

נעשה שימוש בשוט (עמ' 77, ש- 16-17 לפרוט'), לעומת עדות המתלוננת אשר ציינה רק אמירות בנושא.

12. דוגמא נוספת לאופן התנהלות המתלוננת, המעיד על הקושי המשמעותי בקבלת העמדה שהדברים נעשו בניגוד לרצונה, הוא עדותה לגבי אירוע שהתרחש במשרד. כך העידה המתלוננת: **"הוא אמר לי בא לי להתעלל בך, התיישבתי לידו על הספה, ואני זוכרת שהוא הסתובב אלי בצורה כזאת שאני ישבתי והוא מעליי..."** (עמ' 23, ש- 7-9 לפרוט'). לא ברור, מדוע לאחר שהנאשם הודיע למתלוננת שרצונו "להתעלל בה", היא בחרה להתיישב לידו, במיוחד נוכח העובדה שמדובר באירוע האחרון במסכת המעשים המיוחסים לנאשם, ולאחר שהמתלוננת נחשפה, כביכול, לאופיו האלים. המשך המקרה, כפי שהעידה המתלוננת, אך מחזק תהיות אלה: **"הוא התחיל להתחכך בי מעל הבגדים, הוא אמר לי שבא לי עלי, ושאל אם בא לי עליו, אמרתי לו שכן"** (עמ' 23, ש- 9-10 לפרוט'). סוגיית ההיררכיה בעבודה, אשר לא הוכחה דיה, באמצעותה נימקה המתלוננת את התנהגותה, איננה מענה הגיוני המניח את הדעת. אף קבלת עמדתה, כי הנאשם עמד לנהל את החווה ולכן חששה למעמדה, איננה מתיישבת עם העובדה שדווקא בשלב זה בו עמד לנהל את החווה, ולאחר מספר חודשים של מעשים, בחרה המתלוננת לספר על "מעללי" הנאשם למנהלת המקצועית ק' -----, ולמנהל -----.

יש להדגיש, כי מעדות המתלוננת עולה שהנאשם בעצמו עודד אותה להתלונן בפני א' ----, אם נעשו בה מעשים לא ראויים, זאת בהקשר ליחסיה עם כ' --- (עמ' 39, ש- 22-24 לפרוט'). ספק רב בעיני, האם הנאשם אכן היה מעודד את המתלוננת להתלונן על מעשים לא ראויים בתחום המיני, לו היה נוקט במעשים דומים כלפיה.

13. כל האמור לעיל, מעלה למעלה מספק סביר לגבי אופי היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת. הראיות אכן מצביעות על יחסים בעלי אופי מיני בין השניים, ואולם ראיות רבות תומכות בכך שמדובר היה ביחסים בהסכמה.

בנסיבות מקרה זה, לא ניתן לקבל את טענות המאשימה להתנגדותה הפסיבית של המתלוננת. עיון בפסיקה אליה היפנתה המאשימה, מצביע על נסיבות מאד מסוימות, אשר הביאו את בית המשפט להרשיע נאשם, גם כאשר לא הובעה התנגדות באופן מפורש (ראו לדוגמא את ע"פ 2661/12 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (19.11.12), בו הפנתה המאשימה דווקא לפסק דינו של כב' השופט עמית, אשר החליט בדעת מיעוט לקבל את הטענה בדבר קיום יחסים בהסכמה. דעת הרב החליטה לדחות את טענת ההגנה, שכן לא הועלתה על ידי הנאשם עד לדיון בערעור. אין זה המצב במקרה הנוכחי, בו הודה הנאשם בקיום יחסים בהסכמה. דוגמא נוספת היא ע"פ 132/10 **גטו טוואצאו** נ' **מדינת ישראל**, (05.09.11), שם הפעיל הנאשם איומים קשים כנגד המתלוננת, לרבות ברצח, אשר הביאו אותה לנהוג בתגובה לאיומים אלה).

כאמור לעיל, המתלוננת בתיק זה הותירה רושם כי אינה משוכנעת לחלוטין במידת התנגדותה או הסכמתה למעשים, וכן לא התגבשו ראיות אשר יסבירו את אופן התנהגותה, כמצביעה על חוסר הסכמה. בנוסף, קשה לתת אמון מלא בעדות המתלוננת, לנוכח הסתירות שפורטו לעיל, ולצד זאת לא ניתן אף לקבל את הנמקוטיה לגבי אופן התנהלותה כפי שהעידה בעצמה, זאת במסגרת יחסים אלה. אופן עדות המתלוננת והראיות הנוספות, אינם מאפשרים מתן אמון מלא בחלקים מסוימים מעדותה, ודחיית חלקים אחרים. הספק הרב לגבי עדותה,

ככלל - נותר בעינו.

לא מצאתי בהודעות הנאשם, בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת, או בעדותו בבית המשפט, ראיה שיש בה לשנות מקביעות אלה. הנאשם אישר את קיום היחסים, את חלקו הדומיננטי בהם, אך גם הדגיש את הדדיותם. ודאי שאין באי דיוקים מסויימים בגרסאות הנאשם, כדי למלא את החוסר הראייתי המשמעותי אשר נמצא בבסיס הרעוע של עדות המתלוננת.

לפיכך, אני קובע כי לא הוכח מעבר לספק סביר, שהנאשם ביצע מעשים מגונים במתלוננת שלא בהסכמתה, ומורה על זיכוי מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תשע"ו, 12 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.